

SHOVÍAVOST K DAREBÁKŮM SE ROVNÁ SPOLUÚČASTI NA ZLOČINU (Ivan A. Krylov)

ČÍSLO 29* ROČNÍK V* 10. 10. 2012* (ČAS 1 – ročník XVI* Kurýr ročník VII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®.

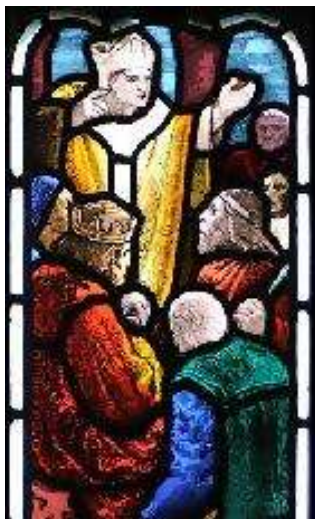
Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

PRANOSTIKA NA 10. října 2012 a svatý Paulin

Lednová zima i na peci je znát

SVATÝ PAULIN: "APOŠTOL SEDMI ANGLOSASKÝCH KRÁLOVSTVÍ"

Narodil se asi 584, pravděpodobně v Itálii. Není známo, ve kterém období vstoupil do kláštera sv. Ondřeje v Římě, odkud byli vysíláni hlasatelé evangelia do dalších zemí Evropy. V roce 601 se dostal do druhé skupiny misionářů, kterou papež Řehoř Veliký vyslal do Anglie, v níž příchodem dobyvatelů vzniklo sedm království se silně převládajícím pohanstvím. Křesťanství se dostalo na Britské ostrovy již za římské nadvlády, ale nová situace potřebovala k obnově víry nové hlasatele. Paulín dostal za úkol připojit se k Augustinovi, jenž byl dříve převorem v římském klášteře sv. Ondřeje a nyní biskupem v Canterbury v Kentu. Od něj byl Paulín také 21. 7. 625 vysvěcen na biskupa. Když Edwin, král Northumbrie, se rozhodl oženit s Ethelburgou, dcerou kentského panovníka, měl ji Paulín, který byl jejím duchovním rádcem, doprovázet do Yorku, ležícího od Canterbury asi 270 km na sever. V Yorku později založil biskupství a odtud podnikal evangelizační cesty mezi anglosaské pohany. Podle papeže Řehoře Velikého jednal s rozvážností, když "nepustošil pohanské chrámy, nenapadal zvyklosti a svátky, ale postupně zvyky a stavby měnil na křesťanské." Zvláštní význam mělo to, že jako duchovní Ethelburgy měl přístup a vliv na dvoře krále Edvína, kterého obrátil a 12. 4. 627 pokřtil i s jeho novorozenou dcerou Enfledou i některými dalšími dvořany a poddanými. Někteří se pro křest sice rozhodli z prospěchářských důvodů, ale Paulín se jim nepřestal trpělivě věnovat a formoval jejich pohled na život. Jako pomocníka, zejména pro udělování většího počtu křtů, měl jáhna Jakuba. V Yorku začal jako biskup budovat kamennou katedrálu, jejíž dostavby se nedožil. Paulínovu působnost v Yorku narušily následky smrti krále Edvína i s jeho synem Osfridem v boji s Pendou, pohanským králem Mercie, v říjnu 633. Po bok pohanského krále se v boji postavil i pokřtěný velšský vládce Cadwallon. Paulín tehdy odvedl do bezpečí alespoň královnu s dětmi a to zpět do Kentu. Církevní zřízení byla pádem království nemálo poškozena. Paulín byl krátce předtím od papeže Honoria jmenován arcibiskupem Yorku, který údajně opouštěl dříve, než se to dozvěděl. Ethelburga vedena Paulínem založila v Lyminge benediktinský klášter a stala se abatyší. Po smrti biskupa Romana se Paulín ještě stal biskupem v Rochesteru, kde zemřel asi ve věku 70 let.

O víkendu se v Praze konal XXI. Kongres Panevropské unie Česko

DEVADESÁT LET OD SKVĚLÉ MYŠLENKY EVROPSKÉ

PETR ANDRLE

V sobotu 6. října dopoledne se v pražském Domě národnostních menšin ve Vocelově ulici sešli delegáti XXI. Kongresu Panevropské unie Česko. Tato organizace byla obnovena počátkem roku 1989 a stala se pokračovatelkou české pobočky Panevropské unie, která byla založena 11. září 1926 v Praze. Panevropské hnutí bylo trnem v oku oběma totalitním systémům, takže celých dlouhých padesát let od roku 1939 do roku 1989 se jeho smysl překrucoval a zkresloval. Konec konců ještě dnes, když si na českém internetu vyhledáte heslo Panevropa, dostane se vám tohoto naprosto nesmyslné vysvětlení (ze slovníku cizích slov):

reakční politické hnutí (mezi 1. a 2. světovou válkou) usilující o vytvoření spojených států evropských (bez Velké Británie a SSSR)

Naštěstí Wikipedie je již o něco poučenější:

Panevropská unie, německy Paneuropa-Union je nejstarší evropské hnutí za sjednocení Starého kontinentu. Zastává myšlenku politického a hospodářského sjednocení evropských národů na demokratických a přátelských základech, s plným vědomím křesťanských kořenů našeho kontinentu. Myšlenkový obsah tohoto hnutí formuloval Dr. Richard hrabě Coudenhove-Kalergi (na snímku vlevo), na svém panství Poběžovice na Domažlicku. Samotná Panevropská unie pak byla hrabětem Coudenhove-Kalergim založena roku 1922 jako přímá reakce na hrůzy První světové války. Mezi historické členy Panevropské unie patřili nebo patří mimo jiné Albert Einstein, Thomas Mann, Franz Werfel, Salvador de Madariaga, Otto von Habsburg, Charles de Gaulle, Aristide Briand, Konrad Adenauer, Franz Josef Strauss, Bruno Kreisky či Georges Pompidou. Od roku 1933 je unie nacisty v Německu zakázána, po skončení druhé světové války opět obnovena. Předsedou mezinárodní Panevropské unie byl v letech 1973-2004 Otto von Habsburg, který byl až do své smrti v létě roku 2011 jejím mezinárodním čestným předsedou. Novým představitelem je od roku 2004 je předseda francouzské frakce Paneuropa-Union, Alain Terrenoire. Od roku 1975 existuje též dceřiná organizace mládeže, Panevropská mládež.

Delegáti kongresu si pochopitelně připomněli 90. výročí vzniku a veřejné prezentace myšlenek československého občany, který poprvé v historii Evropy formuloval otázku evropského sjednocení do všech detailů. A konec konců dnešní Evropská unie má ve značné části podobu, o které tento skvělý člověk snil. Přestože získal pro panevropskou myšlenku řadu evropských politiků (jednoznačně pak i T. G, Masaryka a Edvarda Beneše), reagovaly různé politické síly v Československu velice negativně.

Když byla 11. září 1926 založena odbočka Panevropské unie v Československu, vyloženě negativně reagovaly národně demokratické Národní listy a komunistické Rudé Právo. Pozitivně reagovaly pouze Lidové listy. Večerník Národních listů označoval Coudenhove za Němce, v jehož myšlenkách je ukryta myšlenka německého imperialismu a Rudé Právo přetiskovalo články z Izvěstíjí a označovalo ho za propagátora evropské integrace, za spasitele kapitalistické Evropy. Myšlenku Pan – Evropy naopak podporovala u nás i vlivná agrární strana. Předseda české Panevropy, významný a zapomenutý prvorepublikový politik Václav Schuster, pronesl již ve dvacátých letech moudrou thési, že pouze dorozumění Německa a Francie představuje jedinou možnou cestu k obnově fungování evropského hospodářství. I dnes různé noviny píší proti Evropské unii, jiné pro Evropskou unii. Také se ozývají slova o tom, že EU je kapitalistické koncentrování kapitálu za účelem lepšího zotročení evropských národů.

Sám Richard hrabě Michal Coudenhove-Kalergi velice jasnozřivě již ve dvacátých letech charakterizoval budoucí nepřátele evropského sjednocení. Jeho slova vám pravděpodobně připomenou i některé naše současné politiky:

„Budou v panevropanství spatřovat nebezpečí pro svůj národ, budou malovat na zeď nebezpečí všeobecného odnárodnění a budou v zájmu národní cti protestovat proti tomu, aby se suverenita vydávala v jakékoli nebezpečí. Budou mluvit o národní cti, třesouce se jen o vlastní prospěch. Budou se dokonce pokoušet používat komunistů jako bořících beranů proti panevropanství, budou prohlašovat, že existence národního průmyslu je národním zájmem, a že jeho zánik by znamenal národní katastrofu. Agitací slovem písmem musí být evropská otázka roznícena ve veřejném mínění všech národů, jako životní otázka milionů lidí. Každý Evropan by si k ní měl vytvořit vlastní vztah. Musí nastat jasné odlišení Panevropánů od Antievropánů...aby to došlo až sem, musí nejprve vzniknout ve všech státech hnutí a organizace, jejichž cílem bude Panevropská unie.....“

PROJEV POSLANCE EP BERNDA POSSELTA:

Delegáti XXI. Kongresu Panevropské unie Česko, si na svém dopoledním jednání zvolili nový výbor, jehož předsedou byl opět zvolen známý politolog a vysokoškolský profesor doc. PhDr. Rudolf Kučera CsC. **Odpoledne přijel mezi delegáty předseda Panevropské unie Německo, poslanec Evropského parlamentu Bernd Posselt, který sám začínal svoji politickou kariéru především jako člen Panevropské mládeže.** Jeho projev zaměřený na mezinárodní otázky byl (ostatně jako vždy) velice fundovaný. Tentokrát se zabýval především stavem Evropské unie a jistě budou některé jeho myšlenky zajímat i naše čtenáře. Zveřejňujeme je některé z nich pouze jako poznámky o projevu, bez nároku na přesnou či detailní citaci. Poslanec Posselt (při projevu na snímku vlevo) zodpověděl i četné otázky delegátů.

Svůj projev začal větou, v níž uvedl, že neexistuje žádná krize Evropské unie. Existuje pouze krize některých států. Evropská unie nemá žádné dluhy, od doby svého vzniku se stále vyvíjí tak, jaká je síla zemí ji tvořících. Je připravena rozvíjet se i ta, kde je nejslabší, tedy v oblasti zahraniční a vojenské. Krize některých států spočívá v tom, že vydaly více, než mohly, navíc proti nim spekulují mocné finanční skupiny. Proč je to zlé? Nikdo nechce opustit euro. Avšak přio zřízení měnové unie byla učiněna konstrukční chyba – když jeden ze států nedodrží potřebná kritéria, musí být potrestán. Je to jako ve škole. Jenže v roce 2002 nastaly první případy porušení pravidel a to zrovna Německem a Francií. Když chtěla komise tuto skutečnost sankcionovat, prohlásil tehdejší kancléř Schröder, že to lze pouze se souhlasem celé vlády.

Takže instituce musí dostat více moci. To není centralismus., Do budoucna bude EU hlídat rozpočty, nikoliv ovšem vnitřně. EU nezajímá, jak nakládají státy se svými rozpočty, ale nesmějí vydávat více, než si mohou dovolit. Nebojujeme jen sami se sebou. Existuje v tomto smyslu jakási bitva proti Evropě, účastní se jí i Spojené státy. Ty svého času vydávaly statistiky o tom, kolik že je vlastně na světě dolarů. Dnes je to přísným státním tajemstvím, o němž ví pouze prezident a ministr financí. To umožňuje, aby se tiskly další peníze na splácení dluhů poněkud nekontrolovaně. Vy byste mohli říci, že Česku do toho nic není, když nemá Euro. Avšak pokud by euro zkrachovalo, postihlo by to celou Evropu. Na druhou stranu je třeba si uvědomit, že euro má během deset let mnohem menší inflaci než měla například marka. V EU má euro inflaci asi dvě procenta, marka mívala i sedm procent.

Na konci tohoto roku budou podány patřičné návrhy a v roce příštím musí dojít k potřebným reformám. Svého času jasnozřivě prohlásil, kancléř Kohl, že Evropská unie bude fungovat pouze tehdy, bude – li současně vytvořena i unie politická. Bohužel jeho následník toto neakceptoval a udělal i řadu dalších chyb. Kancléřka Merkelová má dnes podporu většiny voličů, a pokud jde o mě, naprosto její politiku podporuji, prohlásil mimo jiné poslanec Posselt.

Hlavním smyslem EU je vytvořit mezinárodní politické společenství. Tento záměr ztroskotat již v roce 1962 na britském stanovisku, dnes ho blokují bohužel opět Britové. Proto je dost absurdní, že v čele zahraničního výboru stojí britská lady. Naštěstí zahraniční politika EU nefunguje špatně, protože hodně práce dělá samotný evropský parlament. Pro vás bude zajímavé, že jsme do Bagdádu poslali vaši diplomatku paní Hybáškovou, které zde odvádí neuvěřitelně výbornou práci. Jinak budeme v mezinárodní politice muset uplatnit společnou obranu EU, o tom hovořil a psal právě již před 90 lety v roce 1922 zakladatel Pan- Evropy hrabě Coudenhove-Kalergi.

Ve světě se dějí mnohé přeměny. Vedle USA nastupují asijské státy, Čína se stává skutečnou mocností. Také právě proto potřebujeme jednotnou Evropu. Je úplně jedno, jestli je Česko malé a Německo větší, dohromady jsme stejně malí. Jedině když se spojíme, nebudeme malí.

Ani v Rusku není dobrý vývoj a jistá naše závislost na energetických zdrojích zde existuje. Je třeba si uvědomit, že právě díky euru nepocitujeme zase nějaké extrémní výkyvy na energetickém trhu. Německo ustupuje od jádra, což může mít úspěch – situace by měla vyvolat nástup inovačních sil (a tomu věřím) a doufám, že i v energetice budou nalezeny nové cesty. Zatím nelze, abychom byli moc závislí na Rusku či na arabských zdrojích, ale tomu můžeme čelit výhradně společně. I když současná politika a postavení Gazpromu nás poněkud znepokojuje.

V současné době před námi vystupují další možné hrozby. Nacionalismus, jehož nositeli by mohly být různé síly z neevropských států. Dále v našich hlavách stále straší ještě staré nacionalismy a také ono rozdělení Východ-Západ. Proto se musíme více angažovat ve společné zahraničních a obranné politice. Evropa je kontinentem se stále snižujícím se počtem obyvatel. Negativům, která to s sebou přináší, můžeme opět čelit pouze společně.

V Německu je poměrně silná organizace Panevropské mládeže. Počátkem listopadu budou mít svůj sjezd, budeme rádi, když mezi ně vyšlete i své mladé zástupce, rádi je uvítáme. Potkávám v Evropě a v různých jejích institucích hodně mladých lidí z Česka. Když se zeptám, většinou mi odpovídají, že jsou to bývalí studenti doc. Kučery, vašeho předsedy. To je dobré. Musíme chodit mezi mladé lidi, já sám chodím ve svém volebním obvodu nejméně jednou týdně do nějaké školy. Ano, nejsou to ještě voliči, ale oni si to budou pamatovat, oni za námi automaticky nepřijdou, my musíme za nimi.

V roce 1972 jsem jako šestnáctiletý začínal v panevropském hnutí. Tehdy byli velkými příznivci evropské integrace pánové Strauss a Kohl. V roce 1976 mě jako devatenáctiletého představitele panevropské mládeže oba nejen přijali, ale debatovali se mnou jako rovný s rovným. Tak musíme přistupovat k mladým lidem. V nich je konec konců budoucnost naší společné Evropy.

PROJEV PŘEDSEDY PANEVROPSKÉ UNIE ČESKO RUDOLFA KUČERY

Druhý den panevropských kongresů bývá zaměřen na vnitropolitickou situaci. Jednání druhého dne bylo v prostorách Křesťanského domova mládeže sv. Ludmily. Rovněž zde zazněl analytický rozbor naší současné situace vnitřní. Ten provedl předseda Panevropské unie Česko, politolog Rudolf Kučera. Svůj komentář nazval **POTÍŽE S POLITICKÝMI STRANAMI** a pochopitelně to nebylo pouze o nich. Projev rovněž neotiskujeme doslovně, spíše se snažíme zachytit jeho smysl.

Ke skutečné demokracii patří volná soutěž politických stran o účast na moci. V každé zemi se proto vytváří určitý stranicko-politický systém, který se může měnit a mohou vznikat i nové strany, jiné zas přecházejí do beznadějně opozice. U nás se prosazuje falešný názor, že se lidé mohou angažovat především v politických stranách nebo jejich prostřednictvím. Občanům se totiž nabízí angažovanost v relativně husté síti občanských spolků a sdružení. Například oproti Německu je tato síť u nás slabá, což má několik příčin. Především odpor stranicko-politických elit vůči občanské společnosti, dále malé sebevědomí občanů a trvalý nedostatek prostředků, umožňujících tuto činnost.

Ve volbách se postupně občané snaží podpořit nezávislé kandidáty, čímž dávají najevo, co si o současných politických stranách myslí, to je však bohužel málo. U nás drží již desetiletí politickou moc kartel dvou politických stran ODS a ČSSD. Znají se, hlídají si pozice a jsou vždy připraveny se dohodnout na způsob tzv. opoziční smlouvy. Václav Klaus a Miloš Zeman si stále dobře rozumějí a velmi se respektují, i když se dnes s despektem od svých stran odvracejí. Jádrem tohoto despektu je údajná neschopnost ODS a ČSSD si rozparcelovat stát tak, jak to dokázali kdysi tito mistři, ačkoliv by ji to volební výsledky umožňovaly.

Poslední volby si vyhrála ČSSD, ale výsledkem bylo paktování ODS se dvěma novými stranami. Koalice, která ve všech směrech naprosto selhává. Přišla o původně úžasnou většinu v parlamentu, musela během dvou let vyměnit deset ministrů a zásadní reformy nebyly ještě prosazeny. Rozdělení Věcí veřejných na „svatoušky“ a „špinavce“ nic dobrého

nepřineslo. ODS má zase uvnitř skupinu poslanců odečítajících ze rtů prezidenta, kteří údajně bojují za ideovou čistotu strany a dodržení koaličního programu. TOP 09 svého času pomýšlela stát se hlavní silou české pravice, ale ukázalo se, že není alternativou, nýbrž pouze součástí problémů koalice. V nadcházejících volbách bude zřejmě poražena, byť třeba se ctí.

Kartel ODS a ČSSD se může tedy v klidu připravovat na nadcházející volební souboje, které lze již prognózovat. Ať již vyhraje ta či ona strana, na kartelu se nic nezmění. Pravděpodobně dospějí k nějaké dohodě a půjdou společně na hřbitov položit věnce na hroby svých odpůrců.

Jedinou, ale jen zdánlivou komplikací, jsou komunisté. V krajských volbách nepochybně uspějí, ale i nadále budou odkázáni na milost pravděpodobně vítězné ČSSD, která se s nimi může spojit, ale také nemusí, protože uchazečů o partnerství bude vždy hodně. U socialistů je naštěstí stále dost lidí, kteří mají historickou paměť a pamatují, co jim komunisté v poválečném vývoji provedli. Nejprve je vsadili do chomoutu Národní fronty, pak je násilím sloučili s KSČ a řadu z nich posadili do vězení. To nemluví o tom, kolik jich zavraždili. Jinými slovy, partnerství s ODS nebo s dalšími stranami, je podstatně bezpečnější, než skočit do nádrže s piraňami v maskách dobromyslných staromilců.

Bez ohledu na tyto problémy lze obecně konstatovat, že politické strany u nás nejsou svobodná sdružení svobodných občanů v zájmu správy věcí veřejných. Jejich dominace v politickém prostoru jim umožňuje prezentovat se jako jediná možná cesta k nejdůležitějším rozhodnutím ve věcech veřejných financí.

Přes tuto lákavou nabídku jsou v úpadku, věří jim stále méně lidí a jejich neschopnost konsensu podrývá sám systém liberální demokracie- Občané jsou již unaveni z věčného hašteření, polopравd a lží, které se z politických stran hrnou. Jenže nikdo neví, jak ten cirkus nastavit. Přitom rozkrádání státu je ten nejmenší problém. Mnohem závažnější jsou důsledky pro morální zdraví národa a jeho připravenost zvládat nové a nové výzvy, které přicházejí z globalizovaného světa.

Pohled mezi delegáty XXI. Kongresu Panevropské unie Česko

Na závěr kongresového jednání přijali jeho delegáti toto prohlášení:

Prohlášení delegátů XXI. Kongresu Panevropské unie Česko

Sešli jsme se na našem XXI. Kongresu ve dnech 6 -7. října 2012, kdy jsme si mimo jiné připomněli 90. let od doby, kdy československý občan Richard hrabě Mikuláš Coudenhove – Kalergi byl iniciátorem vzniku Panevropských organizací. Před jejich vznikem zpracoval projekt Pan-Evropy, který je dnes z velké části uskutečněn vznikem a existencí Evropské unie.

I v této době je otázka dalšího upevňování a rozšiřování evropské integrace nanejvýš aktuální. Zcela odmítáme tendence zlehčovat tento záměr, či dokonce jej vykládat tendenčně a naprosto zkresleně v souvislosti se vznikem

panevropského hnutí v roce 1922 (viz například vyjádření pana Michala Semína, předsedy Akce D.O.S.T. v Lidových novinách dne 6. října 2012).

Jedinou možnou cestou evropského kontinentu je vytváření podmínek pro úspěšnou spolupráci evropských států ve smyslu upevnění velkého evropského společenství se záměrem vytvořit ještě užší politickou unii se společnou zahraniční a obrannou politikou. Což znamená také

vytvoření společných obranných sil. Současně se domníváme, že nutné splnit potřebná kritéria, aby se Česká republika mohla stát členem eurozóny.

Panevropská unie Česko navazuje na tradici české předválečné Panevropy (založené 11. září 1926) a plně se hlásí k jejím původním cílům. Naprosto odmítáme zkreslující pojmy jako euroskepticismus či eurohujerství. Jedinou možnou cestou demokratického rozvoje států Evropy je rozvíjení integrace, která naprosto jednoznačně zachovává jejich národní zájmy.

Panevropská unie Česko prohlašuje, že bude i nadále podporovat a rozvíjet tolik potřebné myšlenky evropského sjednocení.

V Praze dne 7. října 2012

ZAJÍMAVOSTI, KTERÝCH JSTE SI TŘEBA NEVŠIMLI

Máme nejvíce lesů, ale také nejméně zajíců,
od doby Marie Terezie

Hodně informací o lesích a životu v něm, vyjde v zajímavé publikaci od dnešního dne za deset dní. Dozvíte se například také toto:

Za posledních 60 let se také zdvojnásobil počet ulovené srnčí zvěře (loni téměř 114 tisíc kusů) a například u ulovené dančí zvěře v roce 2005 počty vůbec poprvé překročily hranici 10 tisíc kusů v jedné lovecké sezoně. Naopak koroptve se v Česku až na výjimky už 26 let nestřílejí a počty ulovených zajíců loni klesly na historické minimum. Myslivci jich zastřelili 47 447, přitom v 70. letech minulého století počty ulovených zajíců překračovaly milion kusů v jedné lovecké sezoně. V roce 1950 jich bylo odstřeleno přes 871 tisíc. Čtyřicetistránková publikace ČSÚ s historickými daty vyjde 20. října. Zájemci si ji budou moci po tomto datu stáhnout z webu úřadu. Konkrétně z odkazu "**Vydáváme**".

BBB – BRIÁNIE BŘIDLICI BERE

Britská vláda couvá a najednou chce podpořit využití břidlicového plynu. Tamní ministr energetiky uvedl, že chce snížit překážky pro průzkum, ministr financí pak dokonce zmínil možné daňové úlevy pro těžební firmy. Velká Británie se tak vydává opačným směrem než třeba Francie a Bulharsko, kde je těžba břidlicového plynu zakázána. U nás je povolování průzkumů zakázáno do června 2014. V i Británii varují ekologové, že jsou v ohrožení podzemní zásoby pitné vody. Potenciál břidlic teď nad hrozbami v posuzování britské vlády převážil.

Nařízení o zdravotních tvrzeních již brzy bude platit

Blíží se datum, kdy budou výrobci doplňků stravy a speciálních potravin muset začít označovat své výrobky podle nového evropského nařízení, které vyšlo letos v květnu (nařízení ES č.432/2012) a týká se používání zdravotních tvrzení. Závazně bude platit od poloviny prosince. Česká asociace pro speciální potraviny (ČASP) proto ve spolupráci s Ministerstvem zemědělství ČR, Ministerstvem průmyslu a obchodu ČR, Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí (SZPI), Ústavem veřejného zdravotnictví SR a Potravinářskou komorou ČR pořádají odborný seminář zabývající se pohledem kontrolních úřadů ČR a SR na interpretaci nejasných částí tohoto nařízení EU, které omezuje používání tzv. zdravotních tvrzení na potravinách a doplňcích stravy.

Vážení podnikatelé,

TC AV ČR a RKO pro 7. rámcový program MSK ve spolupráci s Krajskou hospodářskou komorou MSK pořádají **15. října 2012 seminář zaměřený na budoucí rámcový program EU pro výzkum a inovace [HORIZON 2020](#)**. Místo konání: **Rektorský salónek NA 178, VŠB-TU Ostrava**, 17.

listopadu 15/2172, 708 33 Ostrava-Poruba (mapka v souborech ke stažení)

Přílohy ke stažení: - [Pozvánka na seminář](#) - [Mapka dojezdu](#). **Přihlášky:** žádost o přihlášení na seminář zašlete na email rko-msk@vsb.cz **do 12. října 2012.**

Dále vás zveme na 19. Polsko-německo-české podnikatelské fórum, které proběhne dne 8. 11. 2012 v Hotelu MERCURE, **Jelenia Góra, Polsko**. Cílem podnikatelského fóra je pomoc polským mikro, malým a středním podnikům v navázání přímých obchodních kontaktů s českými a německými firmami.

Účastníci:

Výrobní podniky a poskytovatelé služeb z oborů:

- kovovýroba, strojírenství, elektrostrojírenství, elektronika,
- elektrotechnika, energetika
- pozemní a podzemní stavitelství
- informatika a průmyslová automatika,
- inženýrský obor
- subdodavatelské služby pro průmysl

Účastníci fóra v roce 2011:

-150 osob / 43 polských, 19 německých a 26 českých firem

Účastnický poplatek: účast zdarma (max. 2 osoby za firmu).

Uzávěrka přihlášek:

12. října 2012 prostřednictvím internetové přihlášky

- na webu: [ZDE](#)

Po skončení dopolední části programu budou následovat DVOUSTRANNÁ JEDNÁNÍ FIREM.

Podrobný program a bližší informace k akci naleznete [ZDE](#)

S pozdravem

Bc. Natálie Šitavancová, projektový manažer

Krajská hospodářská komora Moravskoslezského kraje

- partner poradenské sítě pro podnikatele ENTERPRISE EUROPE NETWORK

A TAK ČLOVĚKA NAPADNE TATO PŘÍSLUŠNÁ PASÁŽ ZE ŠVEJKA, KDYŽ SI PŘEČTE TEXT PROJEVU PŘEDSEDY VLÁDY NA DNECH USA A EU KONANÝCH NA PRAŽSKÉM ŽOFÍNĚ

A poslední trumf vyhodil strážmistr, vítězoslavně rozhlížeje se na své četníky: "Umíte rusky? „Neumím." Strážmistr pokynul závodčímu, a když oba vyšli do vedlejší komnaty, strážmistr s nadšením úplného svého vítězství a jistoty prohlásil, mna si ruce: "Slyšeli to? Neumí rusky! Chlap všemi mastmi mazaná! Všechno přiznal, až to nejdůležitější nepřiznal. Zítra ho budeme lífrovať do Písku, k panu okresnímu. Kriminalistika záleží na chytrosti a vlídnosti. Viděli to, jak jsem ho utopil přívalem otázek. Kdo by si to byl o něm myslel. Vypadá tak pitomě a hloupě, ale na takové lidi se právě musí zchytřit. Teď ho někam usaďte, a já půjdu sepsat o tom protokol." A ještě odpůldne kvečeru četnický strážmistr sepisoval s líbezným úsměvem protokol, v němž v každé větě objevovalo se slovo spionageverdächtig.

Četnickému strážmistrovi Flanderkovi se situace, čím déle psal tou podivnou úřední němčinou, vyjasňovala, a když skončil: "So melde ich gehorsam, wird der feindliche Offizier heutigen Tages, nach Bezirksgendarmeriekommando Písek, überliefert," usmál se na své dílo a zavolal na četnického závodčího. "Dali tomu nepřátelskému důstojníkovi něco jíst? "Podle vašeho nařízení, pane vachmajstr, zaopatřujeme stravou jen ty, kteří jsou předvedeni a vyslechnuti do dvanácti hodin." "Tohle je velká výjimka," důstojně řekl strážmistr, "to je nějaký vyšší důstojník, nějaký štábní. To víte, že Rusové na špionáž sem nepošlou nějakého frajtra. Pošlou mu do hospody Na kocourku pro nějaký oběd. Jestli už nic není, ať uvaří něco. Potom ať uvaří čaj s rumem a to všechno ať sem pošlou. Neříkají nic, pro koho to je. Vůbec nezmiňují se nikomu, koho u nás máme. To je vojenské tajemství. A co teď dělá?" "Poprosil o trochu tabáku, sedí na vachcimře a tváří se tak spokojeně, jako kdyby seděl doma. Máte tady hezký teploučko, povídá, a kamna vám nekouřejí? Mně se tady u vás moc líbí. A kdyby vám kamna kouřila, tak dejte protáhnout komín. Ale až odpůldne, ale nikdy ne, když stojí slunce nad komínem“.

"Je to ale rafinovanost od něho," hlasem plným nadšení řekl strážmistr, "dělá, jako by se ho to netýkalo. A přece ví, že bude zastřelen. Takového člověka si musíme vážít, třeba je náš nepřítel. Takový člověk jde na jistou smrt. Nevím, jestli bychom to dovedli my. Třebas bychom zakolísali, popustili. Ale on klidně sedí a říká: Máte tady hezky teploučko a kamna vám nekouřejí: To jsou, pane závodčí, povahy. K tomu je třeba ocelových nervů u takového člověka, sebezapírání, tvrdostí a nadšení. Kdyby bylo v Rakousku takové nadšení... ale nechme toho raději“

a nyní onen projev

Vážené dámy a pánové,

jsem potěšen a poctěn, že jste mě opět pozvali na už tradiční výroční „Dny USA a Evropské unie“ na pražském Žofíně. Letos se ve svém příspěvku vyjádřím ke třem okruhům otázek, kterými jsou: Za prvé charakter a podstata transatlantické spolupráce mezi Evropou a Amerikou, za druhé výzvy, kterým Amerika a Evropa čelí zvlášť i společně, a za třetí možnosti, jak ještě více zlepšit a prohloubit spolupráci mezi Amerikou a Evropou. Amerika a Evropa jsou dvěma částmi jedné společné západní civilizace. Žijeme na různých kontinentech, ale sdílíme tutéž civilizaci. Její kořeny jsou židovské, řecké a římské, které do jednoho civilizačního celku zformovalo křesťanství, jež naší civilizaci historicky udělilo i nejsilnější identitu. Politicky se naše režimy odvozují od osvícenství 18. století, i když tady je nutné upozornit na skutečnost, že osvícenství byla v zásadě dvě odlišná: anglo-skotské, které mělo úctu k tradicím a tradičním hodnotám. Požadovalo omezení státní moci,

toleranci a bylo skeptické vůči neomezenému státu i představě snadného budování zářných zítřků. To je ten typ osvícenství, z něhož plyne naše ústavní, liberální demokracie, a k němuž se hlásíme.

Pak ale existovalo i evropské kontinentální osvícenství, které bylo velice netolerantní vůči židovsko-křesťanským hodnotám naší civilizace, požadovalo silný a všemocný absolutistický stát, trpělo pýchou sociálního inženýrství a racionalistického konstruktivismu, očekávalo realizaci Utopie, pokud je jen státní moc v těch „správných“ rukou, a svým způsobem vedlo od jakobínů až k totalitarismům 20. století. Tento typ osvícenství byl neblahý. Právě naše společná civilizace je nejsilnějším faktorem i argumentem ve prospěch spojení mezi Amerikou a Evropou. Spojení založeného na stejných hodnotách a politicky se projevujícího láskou ke svobodě a její obhajobou – v případě nutnosti i se zbraní v ruce – nejen na našem vlastním území, ale i ve prospěch svobodmilovných národů ve světě. Toto spojení mezi Amerikou a Evropou bylo po dobu uplynulých sedmdesáti let výraznou silou dobra v měnícím se a potenciálně nebezpečném světě. Je mnoho skvělých důvodů toto spojení zachovat a ještě více prohloubit a posílit, nejen v zájmu nás, ale i ostatních mírumilovných a svobodmilovných zemí. Výzvy, kterým čelí Amerika a Evropa jsou částečně společné a částečně rozdílné. Nejvýznamnější společnou výzvou Ameriky i Evropy v současné době jsou naše nesmírná zadlužení, zadlužení našich veřejných rozpočtů a nutnost – politická, ekonomická i morální nutnost – naše země a společnosti opět přivést na trajektorie vedoucí k fiskální odpovědnosti a vyrovnaným veřejným financím. Je to nutnost nejen politická a ekonomická, ale i morální. Neboť by bylo nesprávné, aby dluhy, které způsobila generace naše, musela nakonec zaplatit v té či oné podobě generace příští.

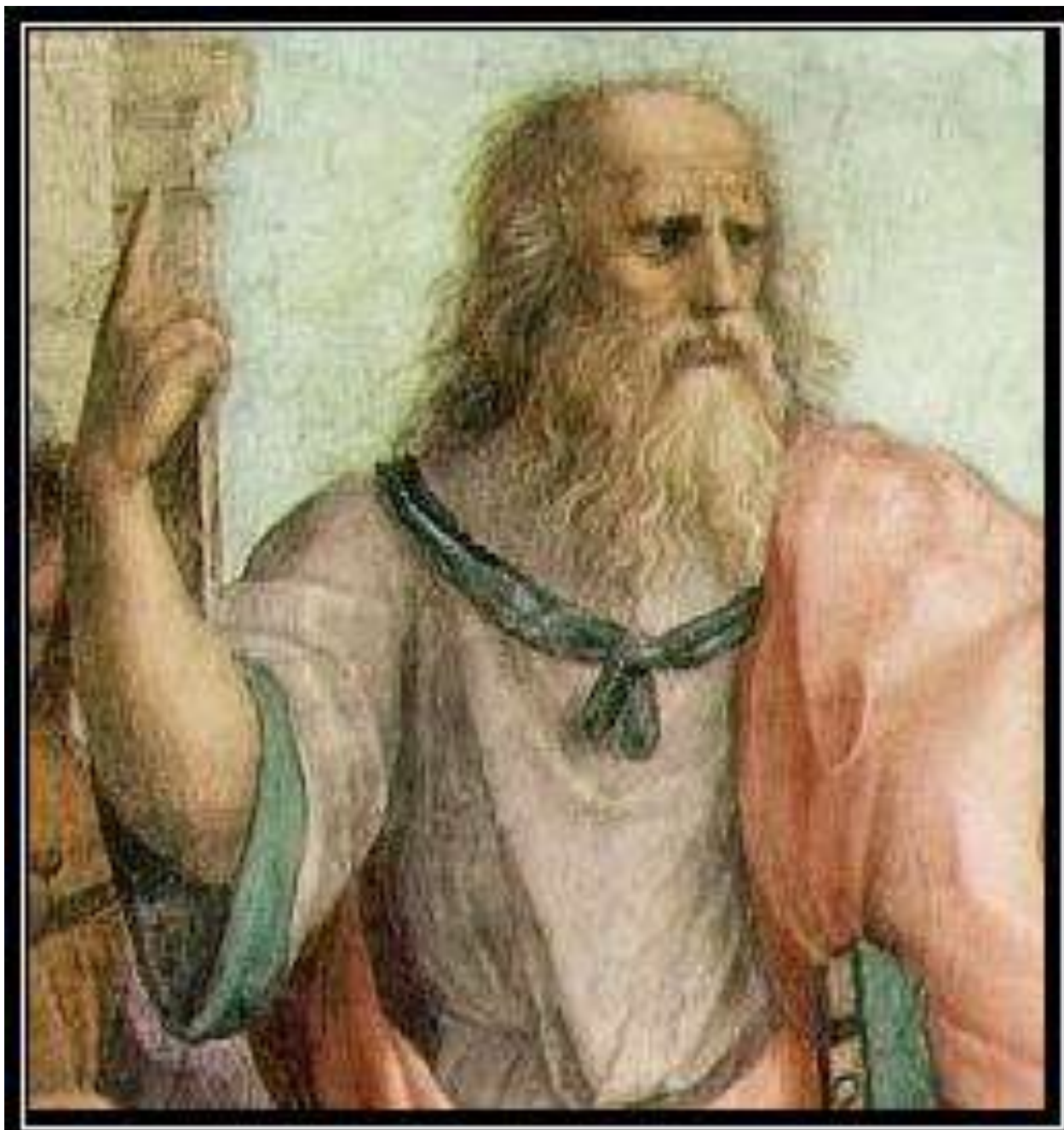
A pak jsou tady výzvy, které jsou pro Ameriku a Evropu částečně odlišné. Amerika je před rozhodnutím, zda si chce zachovat svou americkou výjimečnost, tedy tradici malé role státu v životě občanů, individualismu a maximální osobní odpovědnosti, anebo zda se chce posunout k sociálně-demokratickému modelu evropského typu. U nás nikdy nebudeme dosahovat americké míry individualismu, ale na druhou stranu respektujeme a i obdivujeme, že Amerika není úplně identická s Evropou. Že Amerika má trochu jiný model vztahu státu k občanům. Samozřejmě, otázka americké budoucnosti je otázkou, kterou mají právo zodpovědět jedině američtí občané a nikdo jiný, ale my ve střední Evropě jsme rádi, že západní civilizace je pluralitní a nikoli monolitní, že Amerika je více Amerikou a Evropa více Evropou a byli bychom rádi, kdyby to tak zůstalo. Druhá výzva, které Amerika čelí, je výzvou, zda si Amerika bude cílevědomě zachovávat své evropské dědictví, anebo zda se bude chtít stát první skutečně kosmopolitní říší světa. Abraham Lincoln uvedl, že i když biologicky jen málo Američanů té doby bylo potomky Otců zakladatelů, všichni Američané byli jejich duchovními a politickými syny – a to v tom smyslu, že ať už na amerických březích přistane loď z jakékoli části světa, pokud přichází imigranti přijmou za své krédo Deklarace nezávislosti, které říká, že „...všichni lidé jsou si stvořeni rovni a jsou svým Stvořitelem obdařeni určitými nezcizitelnými právy, mezi něž patří (právo) na život, svobodu a usilování o vlastní štěstí...“, jsou dobrými Američany. Americká identita není rasová ani etnická, ale politická a týká se kréda Deklarace nezávislosti. Ale uvědomme si, že první část onoho kréda – „všichni lidé jsou si stvořeni rovni“ - je křesťanská; a část druhá – „obdařeni určitými nezcizitelnými právy, mezi nimiž jsou právo na život, svobodu a usilování o vlastní štěstí“ – je produktem anglo-skotského osvícenství. Takže tou výzvou před Amerikou stojící je otázka: hlásíme se k západní, tj. původně evropské civilizaci, anebo jsou pro nás stejně a rovně relevantní civilizace a společnosti všechny, i ty mimoevropské? Evropa má před sebou výzvy své vlastní. Kromě oné nesmírně závažné výzvy fiskální, je to i výzva vůči naší kulturní identitě. Evropa dneška není křesťanská, nýbrž je post-křesťanská, a není důvodu myslet si, že by v dohledné budoucnosti byla nějaká jiná. Otázkou však je, zda i jako post-křesťanská bude projevovat úctu vůči svému křesťanskému dědictví a vůči židovsko-křesťanským hodnotám. Já jsem přesvědčen, že by měla. Jedněmi z našich nejzákladnějších západních hodnot, daných anglo-skotským osvícenstvím, jsou svoboda slova a projevu, jakož i náboženská svoboda. My na těchto svobodách rozhodně trvat budeme. A nyní k bodu nejrelevantnějšímu: jak ještě více posílit a prohloubit spolupráci mezi Amerikou a Evropou?

Jeden úkol máme před sebou my Evropané. Jsme si vědomi toho, že dáváme na naši obranu mnohem méně prostředků než Američané. To je náš dluh vůči našemu politickému, obrannému a bezpečnostnímu transatlantickému spojení. Jsme si toho vědomi, stejně jako jsme si vědomi i toho, že v současné finanční a ekonomické situaci Evropy je navýšení obranných rozpočtů nerealistické. Ale každá krize jednou skončí, po každé krizi jednoho dne nastane oživení a pak bude před Evropou nasnadě úkol vydávat více prostředků na naši obranu. Musí se však tak dít na bázi NATO, která je pilířem naší společné transatlantické bezpečnosti. Žádnou evropskou alternativu vůči NATO, která by z NATO pouze odčerpávala zdroje, aniž by dosáhla efektivity NATO, nechceme a ani nepotřebujeme. Potřebujeme však efektivní a dobře fungující Severoatlantickou obrannou alianci. Druhý úkol je společný pro Ameriku i Evropu: odstranit zbylé bariéry a překážku v obchodu a pohybu mezi námi. Naším společným dědictvím i cílem je svoboda, včetně svobody ekonomické, svobody obchodovat a podnikat. Je ostudné, že mezi Amerikou a Evropou – i po sedmdesáti letech spojení – stále existují určité ekonomické a obchodní bariéry. Ty by měly být už konečně odstraněny. Jsme stoupenci odstraňování bariér, nikoli jejich vytváření. Jsme stoupenci rozpočtově odpovědné a úsporné politiky, nikoli masivních zásahů státu do ekonomiky. Nevěříme některým apologetům vykládajícím, že současné ekonomické problémy spasí méně trhu a více státu. Musíme si klást tyto otázky společně s plnou odpovědností a rozvahou, na obou březích Atlantiku. Jsem přesvědčený, že v obchodní spolupráci musí být USA a Evropská unie tahouny liberalizace světového obchodu. Nejdůležitější jsou investice do budoucnosti. Do vzdělání, vědy, inovací, nových technologií. Česká republika se chce přizpůsobit tomuto trendu a klade na projekty zvyšující konkurenceschopnost velkou váhu. Ve srovnání se zbytkem světa jsou naše nerostné i lidské zdroje omezené. Konkurovat můžeme jen díky rychlejšímu technologickému pokroku. Spolupráci v oblasti vzdělání, vědy a technologií proto pokládáme za naprostou strategickou prioritu. Na ní můžeme stavět budoucí prosperitu. Bylo by to dobré pro naši svobodu, bylo by to dobré i pro oživení a ozdravení našich ekonomik, pro naši prosperitu. Odstraněním zbylých ekonomických a obchodních bariér bychom dobře posloužili našim ideálům, i našim zájmům. Udělejme to.

V severní Americe existuje tzv. NAFTA – Severoamerická zóna volného obchodu. V Evropě máme EU – Evropskou unii, jež zahrnuje kromě jiného i zónu volného obchodu. Obě zóny by se měly propojit a společným cílem by měl být vznik Transatlantické zóny volného obchodu. Ta měla vzniknout už dávno, před deseti – patnácti lety. Ale pokud jde o správnou věc, platí nejen „raději dříve než později“, ale i „raději později než nikdy“. Na vznik TAFTA stále není pozdě a já se domnívám, že je plně realistické usilovat o to, aby byla ustavena do konce této dekády. Bude-li na obou stranách Atlantiku k tomu ovšem vůle. My tu vůli máme. V 21. století lze očekávat vzestup nových mocností, jak politických a vojenských, tak i – a především – ekonomických. To je, dámy a pánové, silný důvod k udržování spolupráce mezi Amerikou a Evropou, a k jejímu nejen udržování a zachování, ale i prohloubení a posílení. Loni na tomto místě jsem uvedl: „Všechny země a společnosti mají své ideály a své zájmy. Prozíravá zahraniční politika musí sledovat obojí. Prosazovat ideály, aniž by se věnovala patřičná pozornost zájmům, by bylo naivní, mohlo by to vést k vyčerpání a přecenění svých sil. Prosazovat zájmy bez zohlednění ideálů by však mohlo vést k cynismu, ke ztrátě smyslu pro priority, ztrátě podpory u obyvatelstva a paradoxně rovněž i k paralýze a slabosti. Správná politika musí zohledňovat jak zájmy tak i ideály ve správném poměru.“ To platí i letos a bude to platit i napřesrok a vždycky. Je to věčně platná zásada prozíravé a spravedlivé zahraniční politiky. Držme se jí i nadále, a pokud jsme se od ní v nějakém aspektu odklonili, vraťme se k ní. V zájmu nás žijících, i těch, kdo přijdou po nás a kterým my budeme chtít předat společnost prosperující, svobodnou, vzájemně spolupracující a nezadluženou.

Dámy a pánové, děkuji vám za pozornost. (Nedávný projev předsedy vlády ČR na Žofíně)

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Jak se i Sókratés mýlil. *Demokratické zřízení doplatí na to, že bude chtít vyhovět všem. Chudí budou chtít část majetku bohatých a demokracie jim to dá. Mladí budou chtít práva starých, ženy budou chtít práva mužů, a cizinci budou chtít práva občanů a demokracie jim to dá. Zločinci budou chtít obsadit veřejné funkce a demokracie jim to umožní. A až zločinci demokracii nakonec ovládnou, protože zločinci od přírody tíhnou po pozicích moci, vznikne tyranie horší, než dovede nejhorší monarchie anebo oligarchie. * (SÓKRATÉS)

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (783)

Tak jsme si zase trochu zafantazírovali. Dalo by se celkem předpokládat, jak budoucí kronikář, dejme tomu z roku 2 500, bude podrobněji popisovat problémy Česka, do nichž se tato zemička dostala na sklonku léta roku 2012. Příběhy několika desítek lidí, kteří zemřeli po požití pančovaného alkoholu metanolem, popíše sice zběžně, dějiny jsou plné obětí. Avšak fantazie historikova ožije, když bude popisovat počátek října 2012. Asi takto:

Když tu jako blesk z čistého nebe přišla zpráva z jednoho renomovaného českého vysokoškolského pracoviště, že jeho pracovníci vyvinuli způsob, jak zjistit koncentraci jedovatého metanolu přes láhev. Metoda byla neuvěřitelnější levnější a rychlejší než klasické testování. K ověřování stačil malý přístroj použitelný kdekoli v terénu. Šlo o dnes již pochopitelně zastaralou, ale tak trochu ještě známou Ramanovu strektroskopii, která funguje na principu analýzy odrazu ozářeného vzorku. Uvedená analýza tehdy zabrala asi tak desetkrát méně času než testy na chromatografu, které byly nejen časově, ale i finančně velice nákladné. To byla úleva. Stačí přiblížit cosi k lahvi a víme na čem jsme.

V onen den, kdy vyšla tato zpráva, nastal v Čechách, na Moravě a dokonce i ve Slezsku tolik potřebný klid. Ale také tichý jásot. Všichni pašeráci, černí výrobci a prodejci alkoholu s nadšením pochopili, že jim věda prostřednictvím pardubické Vysoké školy chemicko-technologické dala opět šanci. Stačí malý přístroj a nedopustí se již nikdy nikdo žádné chyby. A pančovat se může ve velkém opět. Případně jen odšpuntují a zředí.

Tu šanci, kterou jim dala léta předtím prezentace politická, ta jim zůstala. Však výroba a prodej nekvalitního alkoholu byly nejlepším zdrojem příjmů různých stran a podnikatelů od roku 1989 až do roku 2025. Takové byly tehdy poměry v Česku, napíše budoucí historik. A jako pikantnost dodá:

A zlomyslní žurnalisté tehdy zveřejnili zprávu, že po ohlášení onoho rychlého a levného testoměru na metylalkohol, povstal v jisté ministerské kanceláři předtím zcela zdrcený muž, který pln naděje šeptl: „má Alma Máter opět nezklamala“. A roztrhal a spolkl předtím již připravenou písemnou zprávu o jeho demisi.

Vidíte, jak snadno se může stát, že v budoucnosti budou podávat mnohé věci zcela zkresleně. My sami víme, že tomu tak nebylo a není a nemůže být ani do budoucna. Jedinými viníky jsou ti dva lumpové, kteří již konec konců byli chyceni. Jenže nezodpovědní žurnalisté a historikové budou zřejmě i v roce 2 500 tvrdit něco jiného. Což je velice smutné.

Dnes má svátek MARINA. Zítra, ve čtvrtek ANDREJ. V pátek MARCEL, v sobotu RENÁTA, v neděli AGÁTA, v pondělí TEREZA, v úterý HAVEL a ve středu HEDVIKA. Nezapomeňte jim blahopřát.

